

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XXV. Exemplum epistolae scriptae a Ioanne episcopo Antiocheno ad
Nestorium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

rosque in magistratu constitutos missis, iisdem persuadere, hinc quidem, ne pietati, quæ est in Christum, vllaratione hominem anteferant; inde vero, vt terrarum orbi rectæ fidei stabilitatem concilient, ouesque a malo pastore liberent: nisi is tamen ita comparatus sit, vt omnium consiliis obsequi velit. Saluta quæ apud te est, fraternitatem: quæ apud nos est, te in Domino salutat.

ποις ἐν τέλει γράψαι, καὶ συμβουλεύσαι, μὴ ἀπολιμῆσαι τῆς εἰς Χριστὸν ὁσεβείας ἀνθρώπων, ἀλλὰ χαίρειν αἰνεῖν τῆς οἰκουμένης τὸ βέλαιον εἰς πίστιν ὁρθῶν, καὶ ποιμνῆν ἀπαλλάξαι πονηροῦ τὰ θρῆματὰ, εἰ μὴ τῆς ἀπάντων εἴκει συμβουλῆς. Ἐξέσπε τίω παρὰ τοῖς ἀδελφοῖσι: σὲ ἡμῶν ἐν κυρίῳ προσεχρῶν.

CAPVT XXV.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ κέ.

Exemplum epistola scriptæ a Ioanne episcopo Antiocheno ad Nestorium.

Ἀντίγραφον Ἐπιστολῆς γραφῆσθαι ὑπὸ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας πρὸς Νεστόριον.

Domino meo piissimo sanctissimoque episcopo Nestorio, Ioannes in Domino Sal.

Τῷ δεσπότῃ μου θεοφιλεστάτῳ καὶ ὁσιωτάτῳ Ἐπισκόπῳ Νεστορίῳ, Ἰωάννης ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

I.

α.

MEAM de tua pietate sententiam per dominum meum, magnificumque per omnia Comitum Irenæum sincere absque vlllo prorsus fuco dilectioni tuæ patefeci: & quoniam vera expurgatione vsus, omni, vt arbitrator, suspitione apud te vaco, libere candideque sinceritati tuæ in posterum consilium dare institui. Poteris autem ex iis quæ suafurus sum, nostri erga te candoris non leue argumentum sumere, simulque quantæ ea caritas quæ secundum Deum est, curæ nobis sit, perspicere. Quam sane caritatem qui confectantur, illi diuinis legibus obtemperant: qui vero ea neglecta, imposturis student, ii suis se telis prius conficiunt, quam eos quos adoriuntur. Hæc itaque opportune, vt existimo, præfatus,

Τὸν ἐμαυτοῦ σκοπὸν περὶ τῶν θεοσεβῶν μὲν πάσης ἀληθείας διὰ τὸ κυρίου μου Ἰησοῦ πάντα μεγαλοπρεπέστατου κόμητος Εἰρήμωμου ἐδήλωσα τῇ σῇ διαδέσει, καὶ ἵππ' ὡς νομίζω, πάσης εἰμὶ ὑποψίας λοιπὸν πρὸς ὑμῖν ἐκτός, ἀληθεῖαν ὀποιοῦμαι χρησαίμενος, περὶ ἠρησιασμένη λοιπὸν γέωμαι πρὸς τὸ σὺν γνησιότητι συμβουλία. Ἐξέστι δὲ τοῖς ἑαυτῶν ὧν συμβεβῶ, ἐνέχυρα ἡμῶν λαβεῖν τὸ πρὶ σὲ γνησιότητος, καὶ ὡς φρονῆς ἡμῶν βῆτιν οὐ μικρὰ τὸ κατὰ θεὸν ἀγάπης· ἡ δὲ τρωπιώτες, ἔδν θεοῦ ἐκπληροῦσι νόμοις· οἱ δὲ ἀμελοῦντες, καὶ πανέργως προσφερόμενοι τοῖς οἰκείοις μέλεσιν, ἐαυτοῖς πρὸς τὸν βλάπτοισιν, ἢ κατὰ ὧν ἐχειροδοσιν. ἐπεὶ οὐδὲ τῶν τῶν μοι καλῶς περὶ σοι μίαισαι, ὡς ἐρωγὰ οἶμαι,

ANNO
 CHRISTI
 431.

μα, δεξαίμε, παρακαλώ, αγαθόν
 ει εσόμενον σύμβουλον, μη παρω-
 ρούμεν. Ἐν τῷ αὐτῷ ἐμοῦ λε-
 γόμενοις χηρίσμον, κὶ μὲν πάσης τῆς
 κτ' θεῶν διαθέσεως λεγόμεν.

β'.

Εἰς μὲν οὖν ἡμᾶς πρὸς χη-
 ρῶν παρακαλῶν τὰ σκεύη
 πρὸς ἀλλήλους ποιῶμεν. Ἐπειδὴ δὲ
 αἱ ἀμάρτιαι ἡμῶν πολλὰ ἕξοισιαν
 ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς παρακαλῶν ἐποι-
 ῆσαντο, οὕτως ἐνεκεν ἡμετέρῳ τὰ
 παρῶν ἡμῶν γραφέντα ἀπό-
 τε Ρώμης καὶ Ἀλεξανδρείας, τῆ
 σὴ γὰρ ἐπισημῶν ὁμοίῳ. ἀξίως γὰρ
 Ἀλεξανδρείαν κληροῦσι ἔπισκο-
 πος, ἔπισκοπος ἡμῶν δεδώκασι δια-
 φόρους, πρὸς τῆς σὴς θεοσεβείας ἐκ-
 πεμφθείσας. πρὸς μὲν τῶν ἀγιοτά-
 του ἔπισκόπου Κελεστίνου, τὰς δὲ
 τῶν θεοφιλεστάτου ἔπισκόπου Κυρίλλου.
 ὡς τὰ ἀπὸ παρακαλῶν ἀποστείλας,
 παρακαλῶ ἵνα πρὸς διδάξωσιν, οὐ-
 πως αὐτοῖς ἐπιτυχῶν, ὥστε μήτε πα-
 ρακαλῶ ἵνα κτ' διδάξωσιν ἕως ἡ-
 ναι, ἀφ' ἧς πολλὰς φιλονεικίας
 κὶ ἐνστάσεις ἐπιβλαβεῖς συμβαίνου-
 σι. μήτε μὲν καταφρονῶσιν τὴν πα-
 ρακαλῶν εἰδότες τὸν διαβόλου δι' ὑπερ-
 βίαν πολλὰ τῆν οὐ χηρῶν πα-
 ρακαλῶν κορυφοῦν, καὶ εἰς ὑψὺ
 ἀφίεν. ὥστε ἀδιόρθωτα αὐτὰ ποιῶ-
 σαι γινώσκω. ἀλλ' ἐμμελῶς αὐτοῖς
 ἐπιτυχῶν. παρακαλῶ δὲ ἵνα τῆν
 ὁμοψύχων εἰς πρὸς τῶν τῆν πα-
 ρακαλῶν διάσκεψιν. δοῦναι δὲ
 αὐτοῖς καὶ ἕξοισιαν τὸ συμφέρον,
 ἀλλὰ μὴ περιπρὸν εἰσηγήσασθαι. πρὸς
 τῶν γὰρ εἰς ἕξοισιαν ἀδύνατον, πολλοὶ τε ὄν-
 τες καὶ γνήσιοι τῶν σκεύη

Concil. Tom. 5.

te etiam atque etiam rogo, ut me
 consultorem haud malum tibi fu-
 turum beneuole admittas, neque
 si quid utile, aut diuinæ caritati
 cognatum in dictis meis occur-
 rerit, idipsum respuas.

II.

Et quidem oportebat, ut de re-
 bus bonis atque utilibus inter nos
 conferremus. Verum quia pecca-
 ta nostra perturbationibus eccle-
 siasticis ingens ostium patefecerunt,
 ideo ea caritati tuæ expla-
 nare cogor, quæ nuperrime ex
 Romana & Alexandrina vrbe ad
 me perscripta sunt. Etenim cleri-
 ci Alexandrini diuersas de tua
 pietate literas magno ad nos stu-
 dio pertulerunt; vnas quidē piissi-
 mi episcopi Cælestini, reliquas
 omnes sanctissimi episcopi Cyril-
 li. Harum autem exempla mittēs,
 caritatem tuam obnixè rogatam
 cupio, ut ita eas legat, ne qua hinc
 animi perturbatio consurgat, ex
 qua contentiones, seditionesque
 admodum noxiæ sepe numero ex-
 oriuntur. Sed neq; rem hanc tan-
 tam parui quoque ducas, aut con-
 temnas. Diabolus namque res ini-
 tium minus recte habentes, per su-
 perbiā nouit amplificare, in eam-
 que magnitudinem paulatim eue-
 here, ut postea omnem curā, om-
 nemq; medicinam respuant. Qua-
 re beneuolum ac studiosum affe-
 ctum ad illarum literarum lectio-
 nem afferas: viros quoq; nonnul-
 los cordatos, ac tibi beneuolos, ad
 propositarum rerum considera-
 tionem socios tibi adiungas; illis-
 que non quæ grata, sed quæ utilia
 sunt, effandi potestatem facias.
 Omnino enim si arbitri plures,
 minimeq; fucati, ac liberam quod
 sentiunt dicendi facultatem na-
 eti, præsentis negotii disquisitioni

Ccc

adhibeantur, facillime illud ea de liberatione consequemur, vt id quod nunc perplexum, durum ac triste cenfetur, mox leue & laetum fit.

III.

Enimuero licet dominus meus Caelestinus Deo deuotiffimus epifcopus, decem tantum dierum interuallum, terminum vſque reſponſioni praefinitum valde anguſtum, literis ſuis interpoſuerit; tamen res ea eiufmodi eſt, vt, non dico decem diebus, ſed vno, imo vero paucis horis confici poſſe videatur. Nam quid facilius eſt, qua nomine commodo, multiſq; ſanctis patribus vſitato, & vero nihilominus, ſalutarique ex virgine ortui percongruo, in Chriſti omnium regis diſpenſatione vti? Cum hoc ergo periculofum non fit, aequum non eſt vt ſanctitas tua illud refuter. Neque id nunc apud ſe cogitet, turpe eſſe ſibi pugnantia docere. Si enim mens tua eadem ſapit & ſentit, qua ſancti patres, eccleſiaeq; doctores ſentiunt & ſapiunt, (nam hoc, domine mi, & ex multis, & ex communibus amicis de te accepimus) quorſum vereris pium ſenſum conuenienti voce publicare? praefertim cum tot tantiq; tumultus ac diſceptationes ex te natae ob oculos iam verſentur. Eas namque (mihi crede, Deo dilecte) cum apud finitimos, tum apud longe quoque poſitos turbas concitaſti, qua ingetem ex inſperato eccleſiis tempeſtatem peperere. Conſtat enim fideles circumqua; degentes, huius queſtionis & controuerſiae cauſa inter ſe conflictaſti, quotidieque a ſe inuicem diuelli. Verum autem eſſe quod dicimus, ex ipſifmet rebus haud difficile

κοινωνούτες, ραδίως ἴπὴ τῶν συμ-
βουλίαν ἤξοισι, καὶ τὸ νομίζοντες
ὑπὸ χῆν σκυδεσπόν, παραχρημα ἐπι-
φαιδρόν.

γ.

Καὶ γὰρ εἰ καὶ παροδομίαν γενο-
τάτων ποῖς γραμμασιν ἐπέθηκεν ὁ
κύριός μου ὁ θεοφιλέστατος Κελεσ-
τίνος ὁ ἱπὸσκοπος, δέκα μόνους ἡμέ-
ρας, ὡς τὰ γραμμάτια αὐτῶν περὶ
περιοδείας τῶν ἀποκρισιν ἄλλ' ἐξε-
στὶν ἔργον αὐτὸ ποιῆσαι καὶ ἡμέρας μί-
νης μίας, τάχα ἢ καὶ ὡς ὀλίγων. καὶ
ἵπὸ χρησαδάμ παροδοσὶν ὀνόματι
ἐν τῇ καὶ τῇ παμβασιλεία Χρῆστον
ὑπὸ ἡμῶν οἰκονομία, περὶ μόνων
μὲν πολλοῖς ἵπὸ πατέρον, ἐπαλη-
θῶντι δὲ καὶ τῇ σωτηρίᾳ ἐκ τῶν
νοῦ γνησῶν, τὸ ραδίον ὅτι οὔτε ὡς
ἱπὸ κίνδυνον χρησῶν ἀφαιρήσας τῶν
σῶν ὁσίοτητα, οὔτε ἐκείνο ἵπὸ λογι-
σαδάμ, ὡς οὐ καὶ σαυτῶν ταῖς αἰτίας
ἐκτετατάμ. εἰ ἵπὸ ἡ διαλοία σου τῶν αὐτῶν
ποῖς πατέρας καὶ τῶν ἐκκλησίας δι-
δασκάλοις φρονήματος ἔχεται. τὸ
ἵπὸ δια πολλῶν καὶ κοινῶν φίλων
περὶ θεοῦ διάσωτα μεμαθήκαμεν ἡ
λυπεῖ τὸ δισεβῆς φρόνημα κατελλή-
λα ὀνόματι δημοσιεύσαι; καὶ τὸ τε
ποσῶντις περὶ κειμῶν τῶν ἀρχῶν, καὶ
ποσῶντις ζήτησεως ἐκ θεοῦ. τὸ τε ἵπὸ
ἰαθῶν, θεοφιλέστατε, κελίηται τὸ κεφα-
λαίον, καὶ οἷς τε μακρὰν, καὶ οἷς ἐπ-
γῆ, σφόδρα περὶ ἐρύλληται καὶ
πλείη ὅση περὶ τούτου ζῆλον ἀδου-
πως τῶν ἐκκλησίας διέλαβε, ἵπὸ
πανταχοῦ πῶν ταύτης ἕνεκα τῶν αἰ-
πίας ἀλλήλοις καθ' ἑκάστω σὺρρηγι-
μένων τῶν ἡμέραν. καὶ ὅτι τῶν ὅσων
ἀληθῆς, ἀπ' αὐτῶν ἵπὸ γραμμάτων

ANNO CHRISTI 431. * 431. * 431. * 431.

* ἐπὶ σαφές. ἡ γὰρ δύσις καὶ Αἰ- γυπτῶν, Ἰταλίας δὲ καὶ Μακεδονία, ἐκείνου ἀπορραγνύει τῆς ἐνώσεως, ἡ δὲ ἰδρῶσι πολλοῖς καὶ πόνοις ἀγίων καὶ ὑποσημίων ὑποκόπων, καὶ μάλιστα τῶν πάντων ἀγίου καὶ κοινοῦ ἡμῶν πατρὸς τοῦ μεγάλου Ἀκακίου, ἡ τῶν θεῶν χάρις τῶ κοινῶ τῆς ἐκκλησιῶν καὶ χάρις. ἵνα γὰρ μέμφαιτο, εἰ δόξεις λέγειν, ἀφρονεῖς; μάλλον δὲ πῶς ἐκ αὐτοῦ δόξαιτο, εἰ δέξεται παρορησίδου, ἡς τίτῳ διανοοῦμαι, ὡς ἐγνωμῶν, ἡ σὴ βλάβεια κέκτηται, καὶ τῆτο ὑπὸ βλασφείας καὶ εἰρῶνης οἰκουμένης; εἰ δοκεῖ δὲ, καλοῦ παραδείγματος εἰς κερὸν ὑπομνήσω σε, οὐ βούλομαι σε καὶ μεμνησθαι. οὐδὲ γὰρ χερόν πολὺς ὄστιν, ὅτι οὐ παρ' ἡμῶν συμβέβηκεν, ὡς αὐτὸ κῆ λήθη ἀφραδθῆται. μεμνησθαι ποῦ πάντως τῶ μακαρίου * Παύλου τοῦ ὑποκόπου, ἐν ὁμοίῳ εἰπόντος ἡ τῆς οὐ δόξαντων καλῶς εἰρησθαι παρ' ἡμῶν, τῶ καὶ παρρησιασθῆναι κατ' ἐκείνου ἡ κερὸν, ἐπιτάξαι καὶ πᾶσι τοῖς ἀκούσασιν καὶ ὅπως ἐκεῖναι ἀδοξοῦν τῆς βλάβει καὶ τῆς ταραχῆς, ἡ ὁ μικρὸς ἐπέποιήσε δόρυβος, ἐνοήσας ὡς ἡ ταραχὴ ποιήσθαι διάσειν, μάλλον δὲ καὶ δύπτασιν, φιλοῦτων τῆς ἀδοξοῦτων, εἰ ποιαῦτως δράξοιτο ἀφορμῆς, τῆ δὲ κακάιστε διαρραγνύει, καὶ τίτῳ ἀνῆσασιν αὐξάν, ἡ δοκουῦντα βραχύνει τῆ σελυδαίου ἀπινθῆσαι. ὁ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν νῦν γεγῆρηται ὅπως ὁ θῆναῖος ἐκείνος αἰσασθαι οὐ μὲν πολὺς ἡμέρας, γὰρ αὐτὸς ταραχθῆναι

perspicere licet. Nam & occidens, & Ægyptus, & ipsa fortasse Macedonia, ab ea unione sese aberrumpere decreuerunt, quam singularis Dei beneficentia per multos sanctorum patrum, celebriumque episcoporum, & præcipue per sanctissimi magniq; illius patris nostri Acacii sudores molestiasque communi ecclesie utilitati impertiuit. Quis, quæso, reprehendat, si ea quæ sentis, libere exponas? Imo vero quis laudibus non efferat, si nomen cuius sensum pietas tua, ut cognouimus, possidet, propter publicam quietem, communemq; orbis pacem admittat? Quod si videtur, perpulcrum, & ad præsentem controuersiam peropportunum exemplum tibi hoc loco in mentem reducarn, cuius te quoque meminisse velim. temporis enim, ex quo illud apud nos accidit, adeo multum non intercessit, ut iam animo excidere potuerit. Memoria haud dubie tenes, cum beato * Paulo in expositione quadam excidisset quiddam, quod tibi in primis, qui per id tempus ceteris liberius egisti, tum aliis quoque omnibus qui audierant, non recte dictum videbatur; quo pacto ille, posteaquam damnum turbamq; quæ exiguus motus pepererat, cōsiderasset, expendissetque, eiusmodi tumultuationes, sectas, dissidiaq; generare posse; (solent namque homines huiusmodi arrepta occasione ultro citroque tumultuari, atque a se mutuo seiungi) cogitasset præterea, paruum offensionis scintillam magnum sæpe fomitem discordiis subministrare, (quod etiam nunc apud nos vsu venisse cernimus) nō post multos dies generose in medium progressus, id quod a se dictum

* 431. * 431. * 431.

* At Theodoro

fuerat, in gratiam ecclesiae, nihil quidquam veritus correxerit; factaque emendatione, omnem mox calumniam aduersum se excitatam penitus extinxerit. Et quamuis nemo nesciret quod ab illo dictum erat, minus recte sincereque dictū fuisse; attamen quod prompte id retractaret quod dixerat, hominem statim complexi sunt omnes.

I V.

Ego vero non ad probrosam aliquam orationis correctionem, neque ad puerilem palinodiam, ut sic loquar, pietatem tuam inuito: sed quia multi, ut intelligo, non infrequēter ex te audierunt, quod ipsam solum vocē, non piam quoque ipsius vocis notionem auerferis: si qui vero celebrioris famae ecclesiastici auctores tibi fuerint, ut ipso quoque nomine admissio, sacram virginem Mariam deiparam appelles, te istud neutiquam recusaturum esse. Hanc ob rem te moneo, hortorque, ut libera id voce depromas, quod citra errorem sapere certo dignosceris: Age inquam, rei quam recte tenes, nomen quod a multis saepe patribus usurpatum, scriptum, ac pronuntiatum est, adiungere ne graueris: neque vocabulum, quod piam rectamque notionem animi exprimit, refutare pergas. Etenim nomen hoc, Theotocos, nullus vnquam ecclesiasticorum doctorum repudiauit. Qui enim illo vsi sunt, & multi reperiuntur, & apprime celebres: qui vero illud non usurparunt, nunquam erroris alicuius eos insimularunt, qui illo vsi sunt. Sane dum superuacanea quadam ad vanas hereticorum opiniones solum spectante curiositate incitati, nomen cuius

ἀνευθερίας ἐπὶ χησίμῳ τῆς ἐκκλησίας διαορθώσατο· καὶ διορθώσατο μὲν κατ' αὐτὴν γερουσίαν διαβολῶν, οὐ λογισάμενος εἶναι ἡ σαφρὸν πλὴν διορθώσιν· καὶ τοὶ πάντων εἰδόντων μὲν, ὡς σαφρῶς παρ' αὐτὸν ἐλέχθη τὸ λεχθὲν, ἀποδέξαμενοι δὲ αὐτὸν τῆς ὁρατικῆς μετὰ σεως.

δ.

Εγὼ δὲ σοὶ πλὴν θεοσεβείαν ἐκ ἐπι διαβεβλημένη μετὰ σεως τῆς λόγου προστρέπω, οὔτε μὲν εὐαλιόπλι μειρακίως, ὡς εἰ τις εἴποι· ἀλλ' ἐπιδή σοὶ πολλάκις πολλοὶ εἶρηται, ὡς μεμαθήκαμεν, ὡς ἐκ ἐκτεροπόμου πλὴν εὐσεβῶν τῶν διανοίαν, μόνον τὸ ὄνομα ὁρατικῆ· εἰ δὲ σοὶ ἕνεκεν τῆς ἐκκλησίας ἐπισημῶν καὶ τῶν ὁμοίων, ἐκ αὐτῶν ὁρατικῶν ἀνευθερίας καὶ θεοπόκον πλὴν ἀγίαν ὁρατικῶν εἴπειν· τοῦτου ἕνεκα ἐπὶ πόνον σε προστρέπω· προσνεγκῶν ἐκκαλούμενος ὅτι μεμαθήκαμεν μὴ διασφάλλεσθαι τε φρονοῦντα, προστιθέντα δὲ ῥῆμα ὁρατικῶν καὶ ὄνομα πολλοῖς τῶν πατέρων καὶ σωπεθέν, καὶ ῥαφέν, καὶ ῥηθέν καὶ μὴ ὁρατικῶν ῥῆμα ὁρατικῶν πλὴν καὶ ψυχῶν ἐλέγχον εὐσεβῶν διανοίαν. τῶν τῶν ὄνομα οὐδεὶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων παρήτηται. οἱ τε τῶν χησάμενοι αὐτὰ πολλοὶ καὶ ἐπισημοί, οἱ τε μὴ χησάμενοι ἐκ ἐπιλαβόντων τῶν χησάμενων. καὶ μετῶν ἡμεῖς, ὡς εἶκεν, διδόντες ἀρεβείας ὁρατικῆς ἕνεκα πρὸς ἀίρετικῶν κα-

ANNO CHRISTI 431.

κοδοξίαν μόνον βλεπούσης, τας σιω-
ειδήσας τῶν ἀδελφῶν εἰς οὐδὲν δέον
πληθισμῶς παροξύνου, ὄνομα
πατριάρχων, οὐ πλὴν διακρίαν εἶ
καὶ καλῶς παρὰ δέξασθαι. εἰ γὰρ τὸ
ὅτι αὐτῶν σημαίνον μὴ παρὰ δέ-
ξασθαι, λείπεται πρὸς πολλὰ ἡμᾶς
διασφάλλεσθαι, μάλλον δὲ κινδύ-
ναιεν πρὸς τὴν ἀρρήτων οἰκονομίαν
τῆς μονοθεοῦ ἢ οὐ τῆς θεοῦ. ἀκολου-
θῆσας γὰρ ἀθίς τῆς ὀνόματος πύτου
ἀναρέσει, εἴτ' οὐκ τῶν ὅτι αὐτῶν σημα-
νομῶν, τὸ μὴ τὸν εἶναι τὸ πλὴν
ἀρρήτων οἰκονομίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἀνα-
δέξασθαι, μὴτε μὲν τὸ θεὸν λόγον
κινῶσαντα ἑαυτὸν εἰς τὴν τῆς δούλου
μορφῆς, ἀφ' αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς ὅτι
δεδεῖχθαι φιλανθρωπίας μέγιστος.
* ἀπὸ αἰ δεικνύει γραφαὶ μέγιστα κυρι-
σι τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν, ὅταν
τὸ παροξύνον καὶ σιωαίδιον καὶ
μονοθεοῦ τῆς θεοῦ ἢ τὸ πλὴν ἐκ πα-
τέρου γέννησιν ἀπαθῶς τῶν λόγων κα-
τάγωσι, καὶ τὸ εἰρημῶν τῶν δεικνύει
σὺν τῶν ὅτι ἀπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν ἄν-
τῆς, * γέννησιν ἐκ γυναικός· ὅτι
δεικνύει σαφῶς τὴν τῆς μονοθεοῦ
ἐκ πατέρου γέννησιν ἀρρήτως, ὡς
φάσκει ἐφ' ἡς γέννησιν εἰ
πατέρον, ὡς αὐτῶν καὶ παροξύν-
οξύνεται πύτου τῶν ὀνόματι, ἐκ οὐδὲ
ὅπου χάριν τὴν ἐκ ἀνάγκης τῶν τῶν
ζήσιν καὶ μοι σύγνωσι καὶ ἑαυ-
τῶν, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης, ὡς
ὅτι, ἀναδέξασθαι. κίνδυνος γὰρ
οὐδεὶς ταῦτα λέγειν τε ἔφρονεῖν τοῖς
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς θεοῦ ἀδοκμήσας

sententiam recte tenemus, perti-
naciter respuimus; aliud nihil, vt
videtur, facimus, quam quod fra-
trum nostrorum conscientias &
temere, & absque vlla vtilitate
grauiter offendi non graue duci-
mus. Etenim si id quod nominis si-
gnificatione offertur, non recipi-
mus, restat vt in grauiſſimum erro-
rem prolabamur; imo vero, vt
inexplicabilem illam vnigeniti fi-
lii Dei œconomiam abnegemus:
quandoquidem nomine hoc sub-
lato, vel huius potius nominis no-
tione repudiata, sequitur mox, il-
lum non esse Deum, qui mira-
bilem illam dispensationem no-
stræ salutis causa suscepit; tum
Dei Verbum neque se exinaniuiſ-
se, neque in serui formam sese de-
mittens, ineffabilem quamdam
benignitatis magnitudinem hu-
mano generi exhibuisse. Cum ta-
men Dei erga nos clementiam di-
uinæ scripturæ hinc præcipue cõ-
firment, quod vnicum illum sem-
piternumq; Dei Filium ante om-
nia sæcula natum, impatibili mo-
do ex sacra quoque virgine ortum
ostendunt. Huc namque diuinus
tendit Apostolus, dum ita ait: *Mi-*
sit Deus Filium suum factum ex
muliere. Clare hic ostendit, ipsum
met Dei vnigenitum admirabili
ortu ex virgine in lucem produiſ-
se, vt paulo ante dixi. Quod si vir-
go a sanctis patribus propter hæc
generationem deipara nomina-
tur, vt vere hoc nomine ab illis
nominatur, nescio quorsum atti-
nuerit, vt quæstionē hanc nequa-
quam necessariam (bona venia
tua dictum sit) & contra nosipſos,
& contra ecclesiasticam pacem
quoque, vt vides, agitandam sus-
ceperimus. Etenim nulli nos periculo exponimus, si ea sentimus
& loquimur, quæ doctores in ecclesia Dei celeberrimos sensisse &

Handwritten marginal notes in Greek script on the left edge of the page.

docuisse certo nouimus. Superuacaneum autem est illorum nomina hoc loco percensere: nosti enim illos æque ac nos, vt qui haud secus ac nos omnes, quod sis discipulus illorum, glorieris.

Hoc nostrum, quæso, consilium admitte; hæc per nos rogatus exequare, nullum dissidiis locum, nullum gliscenti nouitati fomentum suppedites. Cogita, si priusquã vllæ omnino literæ missæ forent, multi contra nos extitere infrenes, peneque intolerabiles; quales nunc futuri sint, tanta ex allatis literis subministrata fiducia, qualique in posterum aduersus nos audacia sint vsuri. Hæc ego, complures religiosissimos, tuæque pietatis studiosissimos episcopos apud me habens, quos tunc adesle contigit, cum infastæ illæ literæ afferrentur, scribere volui; ratus ingenui amici officium, illudque a promissione mea non alienum me præstiturum, si fraterno quodam consilio existimatione tuam grauiter hoc tempore laborantem, nonnihil subleuarem. Quocirca pietate tuam rogo, vt ea quæ ob ecclesiæ tranquillitatem cum Dei timore, veraq; erga te caritate exposui, placido animo suscipias. Nam non solum hæc dictaui, sed, vt modo aiebam, præsentibus multis episcopis, videlicet domino meo Archelao episcopo piissimo, Apringio, Theodoreto, Heliade, Meletio, & Macario, qui per Dei gratiam ecclesiæ Laodicensæ præfectus est nuperrime. Qui omnes & in fidei doctrina instructissimi, & tui studiosissimi vna mecum, domine mi, rogant, vt animo facili literarum illarum turbinis instar ruentium impetum sistas:

διδασκαλῆς, ὧν ἀπειλὸν μὲν τὰ ὀνόματα ἀπειρημένοι ἐπίσταται, καὶ αὐτῶν οὐδενὸς ἦπιν, ἵνα πῶς ἔστι ἀπὸν μαθητῆς αὐτὸς τε καὶ πάντες ἡμεῖς σμυνωόμεθα.

Ταῦτα παρ' ἡμῶν συμβουλεύθη-
ναι, παρακαλῶ ταῦτα πρὸς αὐ-
σεκλήθη. μὴ δῶς χεῖραν κενό-
μῶν ἐρπούση διασείσθαι κενόμῶν.
ἐνόησον καὶ, ὡς εἰ πρὸς τῶν νῦν δι-
σαλέντων γραμμάτων ὅτι πολλοὶ ἀ-
γαθοὶ ἦσαν καθ' ἡμῶν, νῦν δραξά-
μενοι τὸ ἀπὸ τῶν γραμμάτων τούτων
παρρησίας, ἕνεκεν ἐκ ἐσσοῦ, καὶ πῶς οὐ
χρηστοῦ καθ' ἡμῶν παρρησία. ταῦτα
ἐγὼ πολλοῖς τῶν θεοφιλεστάτων ἐπι-
σκοπῶν, καὶ τῶν τῆς φιλότητος ἐρα-
στῶν παρ' ἐμαυτὸν ἔχων, οἱ ἐπύχον
πρὸς ἡμῶν τῶν γραμμάτων τούτων
τῶν ἀπὸ τῶν διδοθέντων νομισσῶν
καὶ γνώσεσθαι ἔργον ποιεῖν καὶ τὰς ἐμαυ-
τοῦ παρρησίας, καὶ ἀδελφικῆ συμβουλίας
ἀνὸρδοῦ καμνῶσθαι ὅτι ἵνα πρὸς
πῶς τῶν ὑπὸ λην, ἐπέσειλα, ἀρ-
μέρος σου τῆς φιλότητος ἀφιλότητος
τη γνώμη δέξασθαι, καὶ μὴ φόβου
θεοῦ καὶ φίλῳ ἔχει σε, καὶ ἀσφα-
λοῖς ἐνεκα τῆς ἐκκλησίας ἐισηγησάμεν,
καὶ μένος ὦν, ὡς ἐφίλω, ἀλλὰ καὶ ἀρ-
τῶν μοι τὸ πρὸς τὸ κύνειον μετὰ θεοφι-
λέστατον ἐπίσκοπον Ἀρχελαον, Ἀ-
πριγγίον, Θεοδωρήτου, Ηλιαδου, Με-
λετίου, καὶ Θεοδοσίου τῆς θεοχά-
ρειν πρὸς βληθέντος τῆς Λαοδικεῶν
ἐκ ἐκκλησίας ἐπισκόπου Μακαρίου καὶ
καὶ δογμάτων ἐν τῶν ὑπὸ τῶν, καὶ πρὸς
σε διαπέρας διακείνται μετὰ ἡμῶν, ἐ-
χόμενοι σε, δέσποτα, φρονήματα ἀπὸ
θεοῦ χρησαμένον εἴσαι τῶν γραμμάτων
τούτων κατὰ τὸν λαὸν λαοφίλος σφοδρῶς.

ANNO CHRISTI 431.

* εν αρχη

ραν φροσιν' ικανω, ει μν' εξαιμν, μη δουλασαι, μηδε τρεξααι ει δε * ενπεινομν, λυπησαι. ταυτα, οικουμννοι πα σα, ημεις μν' εδηλωσαμν αυτος δε καταδεξασαι και απομνισαι καταξισων' ει μη αρα τις εν αγαπων ημας, παρασιδασ' ετη βλαβη εαυτ' τε και τ'ς κοινοδ, καταφρονησαι τουτου τ'ς παρματ' . το δοκου, παρκαλω, αυτεγραψαι καταξισων' μαλλ' μη το δοκου, δλλα το συμφερ' .

qua, si quidem obstinati restiterimus, molestiam afferent: sin autem obsecuti fuerimus, neque turbare, neque confundere nos poterunt. Hæc, tua perinde ac propria cordi habentes, monere volumus: iam tuum est æquo beneuoloque animo monita nostra complecti: nisi forsan quispiam minus nostri amans, cum sui & reipublicæ Christianæ damno hæc aspernari tibi persuaserit. Obsecro, ut quod visum fuerit, imo vero non quod visum fuerit, sed quod utile sit, rescribas.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.

CAPVT XXVI.

Ισον επιστολης Κυριλλου επισκοπου Αλεξανδρειας προς Νεστοριον ωει της ακοινωνησιαις.

Exemplum epistolæ Cyrilli episcopi Alexandrini ad Nestorium de excommunicatione.

Τα βλαβερατα και θεοφιλεστατα συλλεπουργω Νεστοριω, Κυριλλος κη η σωελδοσα συνοδος εν Αλεξανδρεια εν τ' Αιγυπτιακης διοικησεως εν κωλια χαίρειν.

Cyrillus & Synodus ex Aegypti prouincia Alexandria congregata, Nestorio religiosissimo pio piiiissimoque sacrorum comministro in Domino Sal.

α'.

I.

ΤΟΥ σωτηρ' ημν' λεγοντος εν αρχησ' ο φιλων πατερα η μητερα υπ' εμε, εν εστι μου αξιος' κη ο φιλων υον η θυλατερα υπ' εμε, εν εστι μου αξιος' τι πατωμν ημεις, εδρα της σης βλαβειαις απαιτουμννοι το υπ' αγαπαν σε τ'ς πατων ημν' σωτηρος Χρισου; τις ημας εν ημερα κρισεως ονησαι δυησε; η ποσαν βρησομνν δυπολογίαν, σωπιω ουτω τιμησαντες η μακραν ετη ταις εδρα εδ γησομνναις κατ' αυτ' δυσφημιας; κη ει μν' σωτων ηδικαις μονον, τα ταιαυτα φρονων και διδασκων, ηπιων

CVM Saluator noster diferte pronuntiet: Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus: & qui amat filium aut filiam plus quam me, non est me dignus: quid nobis fiet, a quibus tua pietas supra Christum omnium saluatorem diligi postulat? Quis in die iudicii nobis patrociniabitur; aut qualem tunc excusationem inueniemus, qui tanto tempore silentio vtentes, tua illa maledicta, quibus in eum inuasisti, dissimulauimus? Quod si dum hæc sentis & doces, teipsum tantummodo læderes, fortassis minor nos

Matth. 10. 37.